

лъмо, защото бъше много подута. Гледахъ съ учудване торбата и се мжчехъ да отгатна, какво има вътре и защо е кървава.

Подпоручикътъ забияляза това, погледна ме съ голъмитъ си влажни очи и рече:

— Това сѫ щъркелитъ. Двата злочести щъркели — герои. Заповѣдахъ снощи да ги свалятъ отъ гнѣздото и решихъ да ти погреба да главата на нашия пръвъ другар. Герои — нека при герой да почиватъ.

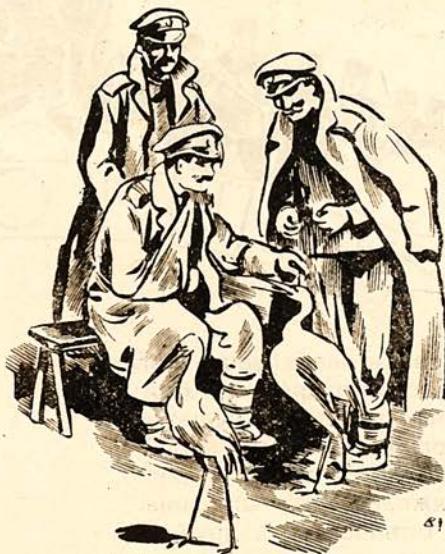
— А малкитъ щъркелчета? — попитахъ неволно азъ.

— Тѣхъ пратихъ въ лазарета да ги отгледатъ.

Последие напустнахме Сѣрестъ.

Мина, колко мина, започнаха да се връщатъ въ ротата нѣкои отъ нашитъ леко ранени другари. Отъ тѣхъ научихме, че всички въ лазарета знаели за участь-

та на малкитъ щъркелчета и че раненитъ войници съ голъма любовь ги хранѣли и се забавлявали съ тѣхъ. А единъ умникъ

нарисувалъ по бѣлитъ имъ крила по единъ голъмъ червенъ кръстъ и ги кръстилъ Крилатитъ санитари.

Е. Кювлиевъ.

ПЕТЛЕШКОВЪ

Ти бъше скроменъ, неизвестенъ,
порастна воленъ и великъ
и после въ вихъра безуменъ
загина като мжченикъ.

За тебъ легендата говори,
какъвъ незнаенъ бѣ юнакъ,
за правда, истина и вѣра
издигналъ пушка и байракъ.

Ти бъше скроменъ, неизвестенъ,
порастна воленъ и великъ
и после въ вихъра безуменъ
загина като мжченикъ.

Родина — горестна и тжжна —
ще помни сетния ти денъ
и тия пламъци зловещи,
въ които бъше заплененъ.

Минаха робските години
и друго време днесъ цѣвти,
но все тъй хората сѫ тжжни
и все тъй слънцето трепти.

Свѣтломиръ Пеневъ.